

Galeria de col.leccionistes
Avui... Rafel Vilanova i Aymerich
per Xèspir

entre altres reeixits alumnes cal comptar-hi Rafel Vilanova (53 anys) que des de menut ha cultivat l'art de fer i desfer pessebres.

Ara fa un any, en les nostres habituals visites a Mn. Geis a les Germanetes, ens comentava que En Vilanova treballava amb la construcció del pessebre, com cada any. Fins i tot se sentien els cops de martell, bastint tot el fustam de l'obra. Mn. Geis també tenia en gran estima l'art i la bonesa d'aquest pessebrista que avui, com a col.leccionista de figures de pessebre, duem a aquestes pàgines.

En Rafel fa més de trenta anys -trenta set per a ser exactes- que fa aquest gran pessebre de les Germanetes. Ho començà l'any 1950, juntament amb Sebastià Bermúdez, que era un figuraire molt artista i força hàbil.

-D'haver continuat fent figures de pessebre -ens comenta En Rafel- avui tindria possiblement tanta fama com la que té el mestre olotí, Traité.

I això ens ho diu davant d'una de les vitrines de casa seva on guarda centenars de figures de pessebre i davant d'un grup d'elles realitzades per l'esmentat Traité. Posseeix d'altres figuraires de ben reconegut prestigi.

En aquesta nodrida col.lecció de figures de pessebres hi han exemplars de varis països: d'Amèrica, d'Àsia, d'Àfrica, d'Europa. N'hi ha per a tots

Lluís Mas i Gomis llegí una ponència al ple de la Fundació Bosch i Cardellach, el 29 de març del 1958, de la qual se'n feu un llibre, editat per l'"Agrupació de Pessebristes" d'Acció Catòlica, en escaïença del XXXè Concurs Local de Pessebres. El prologà Mn. Geis, que considerava Lluís Mas el "número U en la història contemporània del Pessebrisme a casa nostra". Ell fou un mestre, i

Natalia
 OBJECTES REGAL

Advocat Cirera, 16
 Tel. 725 61 82
 SABADELL

els gustos. I de casa nostra, en té una rica varietat. I de cadascuna de les seves figures ens en pot parlat aquest col·leccionista pacient i entusiasta. Ell és un enamorat -un enamorat fervent i fidel- d'aquesta seva dèria. N'ha esdevingut un col·leccionista notable. Ho viu dia a dia, però majorment, intensament, quan s'apropen aquestes festes. Ara ja fa dies que ha començat a preparar els estris per dur-los al local de les Germanetes. Allí comença a treballar-hi els captards durant una bona pila de dies -tots els moments que té de lleure-, fins a deixar acabat el pessebre, com cada any. Mentre el construeix, té alguns admiradors que observen com treballa, com disposa aquest embalum que anirà bastint amb mà de mestre fins a deixar-lo ben enllestit, a punt per cantar-li les nadales...

La seva afició a col·leccionar figures de pessebre és més recent que no pas la de fer pessebres; fa uns quinze anys que començà a arreplegar-ne d'ací-d'allà i avui en té cinc centes que fan goig de veure ben col·locades a les vitrines de casa seva. Es pot dir que en ella hi ha pessebres tot l'any. Té més de quaranta naixements... I un dels fills, l'altre Rafael, també és pessebrista; aquest l'exposa a l'Acadèmia Catòlica, juntament amb els altres de l'Associació de Pessebristes que cada any veu com augmenta el nombre de visitants en aquestes festes nadalènques. El costum popular de visitar pessebres segueix viu. I tot, gràcies a un entusiasta grup de pessebristes els quals saben crear aquest món màgic i ensem tradicional de casa nostra.

I fa goig de comentar-ho amb aquest pessebrista que, malgrat el temps, manté la mateixa il·lusió de sempre, renovada cada any. Mentre ens ha anat explicant coses del pessebrisme en el curs d'aquesta entrevista, ho ha fet amb aquest seu entusiasme autèntic i sincer, abocant-hi tota aquesta seva humanitat que el converteix, per uns dies, en un infant content i feliç. En veritat com cal estar-ho, en aquestes tradicionals festes nadalènques que enguany celebrem amb pau i amor.

I així sigui per sempre més...

Pedregar, 1
Passeig de la Plaça Major, 2
Telèfon 725 83 37
Sabadell

Monistrol

Conte de la palla

per Esteve Pujol i Pons

Vet aquí que una vegada, temps era temps, un pagès d'aire sorrut va gafar un cabàs de grans de blat. Era un dia rúfol d'hivern, quan el blat se sembra.

Les pluges i les gebrades havien fet uns quants pams de saó en aquells camps de terra fosca.

El pagès amb aquell gest ampli i generós, com qui reparteix regals al vent, va escampar la llavor daurada a poc a poc. El fang se li enganxava als esclops. El pas feixuc feia més lenta la sembra.

Aquell hivern la neu va cobrir les cormines com feia anys i anys els camperols no recordaven. El llençol gèlid va covar la llavor colgada, més que una lloca, els pollets.

Van passar les ventades ingrates del març; van arribar les pluges d'abril, i el blat ben verd, com un maragda polida, va fer una catifa molsuda i brillant. I com creixia!

El sol càlid dels dies de maig i les bafarades ardents del juny van anar madurant les espigues, fins que van esdevenir rosses com un fil d'or. El ventijol les acarona com una pinta suau que escarpeix els rulls d'un infant.

Els grills teixien les nits amb cants indesxifrables.

Les roselles, vermelles com glops de foc, tacaven la quintana.

Les tiges febles del blat envejaven amb mut delit el roig viu i esclatant dels gallares festius. Tanta roentor les enlluernava. Elles, pobres canyetes, eren visions pàl·lides al costat d'aquella fornall.

Pels dies del sol ben alt de juny, els segadors amb la falç a la mà dreta i l'esclop a l'esquerra van tallar arran les espigues; les roselles ja s'havien marcit.

Munts de garbes. Garberes escampades.

Després, el batre. La palla ben ventada, sense la càrrega preciosa del blat, bon fornidor de blanca farina, restava ben inútil apilotada al paller cofat amb una olla escantonada.

La pagesa, de tant en tant, n'agafava un manat per arreglat el jaç del bestiar, els ponadors de l'aviram o per omplir-ne el pessebre del ruc, vell i trist. Pobre ruc, vell i trist.

Les pluges de setembre i els primers freds de la tardor van anar ennegrint la palla. La pagesa anava queixalant la panxa ampullosa del paller.

El cerç hivernal va bufar amb gelor agosarada. Altra vegada els borrallons de neu queien pacíficament i la terra s'agemolia sota l'abric de fredor.

Un bon gratat de palla va curullar la menjadora del ruc, vell i trist.

Aquella nit congelada de desembre, mentre el fum pujava xemeneia amunt i el rabadà endormiscat no feia cas de l'anunci angèlic, la palla, aquesta trista palla, esblaimada i capolada, va retrobar el sol de juny, la lluisor de les roselles, els cants nocturns sota la celèstia i el dolç balanceig del pa del cel.

El ruc era vell, però ja no estava trist.

**ANÁLISIS CLÍNICOS
i PERFUMERIA
COSMÈTICA de**

Joan Garriga i Manich
(Analista Diplomada de Sanitat, Inspector
Farmacèutic Municipal).

Passeig Plaça Major, 37
Telèfon 725 53 53 - SABADELL